

LBRIS

We know
books

Dragoș-Florinel Marogel

Realitatea esențială

Cuvânt înainte de
Daniel Cristian Dumitru

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Cuvântul autorului	13
Capitolul I - Începutul	14
• Soarele.....	15
• Timpul cosmic	20
• Formarea anotimpurilor.....	26
• Elementele	30
• Originea apei.....	35
• Apărătorul Pământului - <i>Scuturile Pământului</i>	38
• Forța de atracție	40
• O finalitate pozitivă implică o rațiune	43
• Originea dezvăluită.....	44
• Legende de creație.....	48
• Știința și relatările biblice despre creație.....	53
Capitolul II – Enigme pierdute în negura vrmurilor	62
• Sumerienii	66
• Curiozități din lumea antică	67
• Întâmplări enigmatice relatate de Biblie	69
• Potopul lui Noe.....	74
• Epopeea lui Ghilgameș.....	75
• În căutarea adevărului.....	79
• Piramida lui Keops.....	82
• Mumificări.....	86
• Insula Paștelui.....	88
• Construcții ridicate după indicații astronomice și aparate misterioase	90
• Enigme din timpurile noastre.....	92

CAPITOLUL III – Evoluția vieții	100
● Materia, energia și informația	100
● În strânsă legătură cu Universul.....	102
● Procesarea informațiilor.....	103
● Inteligența în natură	105
● O conexiune de mare viteză	109
● Radiații.....	111
● Ritmurile vieții.....	113
● Matrice sau schemă energetică	114
● Conștiința și conștiința	116
● Timpuri.....	117
● Adevărul.....	121
● Cunoașterea	122
● Cele două dimensiuni ale realității.....	127
● Normele morale din perspectiva cuantică ..	129
● Inteligența emoțională.....	131
CAPITOLUL IV – O privire filozofică	135
● Omul	135
● Omul și societatea	137
● Drepturile omului	138
● Destinul și libertatea	139
● Liberul arbitru și răspunderea omului	141
● Dreptate și nedreptate	144
● Fericirea	147
● Dragostea și sexualitatea.....	150
● Nașterea unui copil.....	151
● Călătoria de un an a unui suflet.....	162
● Scopul vieții	164
● Sacrul și profanul	167
● Moartea.....	171
● Reîntruparea	172

CAPITOLUL V – Credințe și dovezi ale existenței lui Dumnezeu	176
● Dumnezeu	176
● Credințe și divinități	182
● Binele și răul.....	188
● Rai și Iad	190
● Dovezi ale existenței lui Dumnezeu	192
● O întâmplare conștientă	194
● Un mecanism inteligent.....	195
● Puterea miracolelor	198
● Povestea lui Iisus	201
● Întâmplarea bunicilor	203
CAPITOLUL VI – Viața după moarte	207
● Luciditatea terminală.....	209
● Moartea clinică.....	212
● Judecata.....	221
● Etapele experienței morții clinice.....	223
● Transformarea spirituală.....	226
● Studiul experienței morții clinice	228
● Evoluția omului pe Pământ	231
● Planurile în care omul își duce existența	232
● Corpurile omului.....	233
● Moartea	237
● Revenirea spre reîncarnarea a sufletului	241
● Destinul omului.....	246
Cuvânt de încheiere	249
Bibliografie	252

Capitolul I

ÎNCEPUTUL

Lumea, așa cum o cunoaștem acum, nu a fost tot timpul astfel; ea a luat naștere dintr-un haos inițial. Începutul este legat de o etapă inițială în care nu existau niciun fel de distincții și diferențieri, în care lucrurile și însușirile lor, fenomenele și ființele nu existau ca atare.

*„Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,
Nici sâmburul luminii de viață dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci unul erau toate și totul era unul.”*

Mihai Eminescu – *Rugăciunea unui dac*

Lumea în care trăim, nu mai este lumea haosului primordial, ci o lume ordonată, un cosmos. Este de necontestat faptul că această ordine este opera unei formidabile Inteligențe.

Fiecare ființă de pe Terra poartă ecouri ale unui eveniment petrecut cu foarte mult timp în urmă. Toate ființele sunt legate de acest eveniment, care este de o amploare de neimaginat.

Acest eveniment cosmic a avut loc în urmă cu 13,8 miliarde de ani; de atunci și până acum, s-au petrecut miliarde de stele, miliarde de lumi au trăit și s-au stins, pentru a se ajunge la singura planetă pe care o știm capabilă să susțină viața, ca mai apoi să se ajungă la om.

Din praful stelar suntem alcătuiți, ingrediente cosmice ne susțin, iar lumina Soarelui alimentează totul. Așa funcționăm în acest Univers.

Fiecare celulă din corpul unui om este legată de un flux de energie de la începutul Universului, care face legătura dintre viața acestuia și inima unei stele. Această energie își are originea acum 13,8 miliarde de ani.

Energia străveche, de la formarea Universului nostru, alimentează totul, fiecare planetă, stea, viață, acțiune, ori gest al unei ființe.

• Soarele

Soarele este cel mai mare, mai luminos și mai fierbinte corp ceresc din sistemul nostru solar. Pe suprafața lui se observă arcuri imense de plasmă fierbinte. Soarele degajă energie, trimițând într-o oră către Terra mai multă energie decât consumă întreaga omenire într-un an. Cât de generos este Soarele nostru și cât de ineficienți suntem noi, oamenii, în a capta această energie. E frustrant că Universul abundă de energie, iar noi ne războim între noi pentru resurse epuizabile.

Acum 4,6 miliarde de ani, sistemul nostru solar era mai rece și mai întunecat decât este în zilele noastre, în-

trunindu-se totuși condițiile ideale pentru nașterea unei stele.

La temperaturi apropiate de zero absolut se produce fenomenul de condensare a luminii, la care se mai adaugă și gravitația, care concentrează praf cosmic și gaz; astfel se creează un nor uriaș. Norul, sub această lege formidabilă a gravitației, se restrânge într-o sferă de praf și gaz, astfel formându-se o protostea. Această stea în devenire are o foame feroce, atrage totul din ce în ce mai mult în interiorul ei, atrage gaz și alte protomaterii, până când jeturi de materie fierbinte izbucnesc de la poli, întinzându-se ani lumină în spațiu.

Steaua nou-născută, continuă să se dezvolte timp de 30 milioane de ani, devine suficient de fierbinte pentru a genera singură energie, până când începe să se auto-sustină. Așa s-a format Soarele nostru.

Soarele strălucește constant de 4,6 miliarde de ani, și totuși este doar o stea dintr-o galaxie de alte miliarde de stele, dar este cea care ne oferă căldura și lumina necesare vieții pe această incredibilă planetă vie.

Soarele este de fapt un uriaș reactor nuclear, de a cărui energie depind toate ființele de pe Pământ. Viața însăși depinde de energia solară.

Ca să aflăm sursa acestei uriașe energii, trebuie să pătrundem sub straturile exterioare de plasmă ale Soarelui, 650 de mii de kilometri spre nucleul acestuia. Aici, la nivel atomic, este o activitate teribilă. Nucleul Soarelui este zona cea mai fierbinte din sistemul nostru solar. În această zonă, temperaturile ating 15 milioane de grade Celsius, condițiile fiind ideale pentru procesul de fuziune

nucleară. Aici, atomii se ciocnesc violent și fuzionează, eliberând energie pură. Acest fenomen se întâmplă în nucleul tuturor stelelor din Univers.

Energia eliberată de stele, poate fi urmărită până la începutul timpului, atunci când materia nu exista. Universul este constituit doar din energie, și toată acea energie de la începuturi continuă să existe și astăzi în Univers. Singurul lucru care nu poate să piară este energia; ea se transformă luând infinite forme. Oamenii pot accesa această energie prin intermediul hranei.

Prin evaporare, datorită căldurii Soarelui, particulele de apă ajung în înaltul cerului, ca mai apoi, după ce au urcat, să coboare, aceste particule de apă fiind ploaia mult așteptată.

După ce a plouat suficient și norii se risipesc, apar fărâme de speranță. Încep să răsară noi plante sau altele, care în lipsa apei erau pe moarte, iar după ploaie devin verzi și pline de viață.

Un fir de iarbă fură startul și se arată Soarelui. În adâncul firului de iarbă, bine ascunsă în celule, găsim o altă lume. Acolo se află niște pliuri microscopice numite *filacoide*, cărora le place să se scalde în lumina plăcută a Soarelui. Suprafața lor este acoperită de o pădure de proteine sensibile la lumină, ce captează energia de la cea mai apropiată stea. Aceste filacoide prezintă în structura lor un pigment asimilator numit *clorofilă*, care absoarbe lumina Soarelui. Prin procesul de fotosinteză, prin această magie, apa se combină cu dioxidul de carbon, iar lumina Soarelui se transformă în *carbohidrați*. Peisajul lipsit de viață se înverzește, când miliarde de fire de iarbă se ivesc și absorb

infinitele raze ale Soarelui, astfel puțin din energia Universului este împrumutată plantelor. Mai departe, această energie este transferată animalelor care mănâncă iarba. Problema este că nu toate animalele sunt erbivore, și din păcate s-a ajuns ca unele ființe să se hrănească cu alte ființe. Fiecare fir de iarbă absoarbe zece cvadrilioane de fotoni pe secundă.

În interiorul Soarelui, în nucleu, atomii care fuzionează eliberează fotoni. Aceste fascicule minuscule de energie, neavând masă, se deplasează cu viteza luminii. În nucleul inimaginabil de dens, fotonii în goana lor de a se elibera, sunt înfrânați, absorbiți și reflectați. Pentru o călătorie de circa o secundă a unui foton, lupta lui de a se elibera de nucleu poate dura un milion de ani. Iar această luptă, până ce fotonii scapă din încheștarea Soarelui și, încet, trec prin straturile solare spre suprafața lui clocotită unde, în sfârșit vor fi liberi, este colosală. Fotonii, radiază acum în toate direcțiile sub formă de lumină solară. În puțin peste 8 minute, parcurg cei 150 de milioane de kilometri și ajung pe suprafața Pământului.

De la Soare până la plante, și apoi la ființele erbivore, lumina stelară le dă putere de a se mișca, crește și de a se înmulți. Ființa erbivoră, cea mai nevinovată de pe Pământ, gustă astfel din lumina solară. Noi oamenii, ne hrănim și noi cu această lumină stelară, prin hrana vegetală sau cu fiecare înghițitură de proteine și grăsimi impregnate cu energie solară, de la biete animale aflate sub noi în piramida lanțului trofic.

Proteinele și grăsimile vor ajunge în fluxul nostru sangvin și, într-un final, în centralele celulare din corpul

nostru, în mitocondrii, unde va avea loc o ultimă transformare. Într-o mitocondrie se poate observa la microscop un peisaj asemănător valurilor cu canioane membranoase în care se petrec reacții complexe. Aici, hrana încărcată cu energie reacționează cu oxigenul și este în sfârșit descompusă. Energia Universului este transferată astfel în celulele noastre. Această energie oferită de Univers alimentează totul, de la acțiunile noastre și până la gândurile noastre. Înțelegem astfel că suntem profund conectați cu Universul. Lumina inițială a creat Soarele, acum lumina Soarelui ajunge la om oferindu-i viață, iar călătoria acesteia continuă.

Pe tot globul pământesc energia este continuu transformată, trecând de la o viață la alta, alimentând întregul ecosistem.

Totul se hrănește cu lumină solară. Având în vedere faptul că Soarele nu este hrănit de nimic, acesta doar eliberează energia captată cândva, și acesta are o durată limitată în timp. S-a estimat că Soarele va rămâne fără combustibil peste aproximativ 5 miliarde de ani. Atunci, nucleul lui se va comprima până se va prăbuși, iar Soarele se va extinde până va deveni o *gigantică roșie*, care va devora planetele din apropiere. Extinzându-se atât de mult, va fi mai aproape de Pământ, iar gravitația lui va fi atât de mare încât Luna se va dezmembra. Din Lună vor rămâne doar roci care vor forma un inel în jurul Pământului, iar noi, oamenii, nu vom mai fi de mult. Totuși, soarta finală a planetei noastre este necunoscută. Estimările cele mai sumbre spun că va fi un ultim răsărit, înainte ca Soarele să-și dea ultima suflare, o *pitică albă* care va sta

drept dovadă pentru Univers că am fost aici. Cât de multe astfel de lumi au fost, toate au apus și multe altele or să mai fie. Cât de mici suntem în acest Univers, atât de mici încât credem că poate vom trece neobservați. Dar Universul nu ne va ierta!

• Timpul cosmic

Timpul, această proprietate misterioasă a Universului, joacă un rol foarte important pentru toate ființele, pentru oameni și mai ales pentru o femeie, care poartă încărcătura cea mai de preț în pântecele ei. Această ființă are un ceas care ticăie în corpul ei, unul potrivit acum 13,8 miliarde de ani.

Din *Marea Explozie* au luat naștere atomii și energia, care s-au răspândit în tot Universul, aceste ingrediente care se leagă în pântecele unei femei pentru a crea o nouă viață, atunci când se dezvoltă un copil. Micuțul va ieși în noua lume după nouă luni. Atât îi trebuie materiei să se supună, să contureze și să se concentreze în micul trup. Acesta este timpul de care are nevoie micuțul să se formeze. Fără timp, nimic nu s-ar naște în Univers, de la un copil, până la o stea.

Viețile oamenilor sunt influențate de trecerea neiertătoare a timpului, pe care nu-l putem vedea, auzi sau influența în niciun fel, și totuși fiecare acțiune, alegere și fiecare bătaie de inimă sunt toate o consecință a curgerii continue a timpului – toate acestea se petrec într-un anumit timp. Unui eveniment îi trebuie un timp să se petreacă, pauza dintre două evenimente consecutive însemnând tot

un timp care trece. Principala proprietate a timpului este chiar curgerea constantă a lui. Timpul poate fi resimțit fulgerător sau lent, dar el curge mereu.

Stelele și planetele, ca și oamenii, se formează, îmbătrânesc și mor. În urma lor apar noi stele, și respectiv noi oameni. În puține dintre stele se nasc cele mai misterioase obiecte din Univers – *găurile negre*.

Cu ajutorul Soarelui, măsurăm timpul. Ziua de 24 de ore reprezintă trecerea de la răsărit la apus, și din nou la răsărit. În acest fel observăm că ziua de 24 de ore este mișcarea de rotație, adică o rotire completă a planetei în jurul propriei axe, 12 ore cu fața la Soare și tot atâtea în întuneric. Când planeta se rotește, casele noastre se deplasează prin spațiu cu 1600 kilometri pe oră, constant, fără oprire.

Această rotație a planetei noastre, stabilește ceasul principal al Terrei. Acest ciclu esențial, după care noi oamenii ne-am setat viețile și cu care suntem obișnuiți, nu este universal. Imediat ce părăsim planeta, ziua de 24 de ore nu mai este valabilă.

Cea mai apropiată de Soare este planeta Mercur. Aceasta este foarte lentă în comparație cu Terra; ea se rotește extrem de încet. O zi pe Mercur durează 1408 ore.

După Mercur, suntem noi, cu cele 24 de ore ale unei zile.

Vecina noastră Venus, se învârte și mai încet, rotația în jurul propriei axe este mai lentă decât revoluția în jurul Soarelui, astfel o zi venusiană este mai lungă decât anul său. Aici ziua durează 5832 de ore, iar anul 5390 de ore.

Pe Marte, ziua este de 25 de ore, pe Saturn este de 11 ore, iar pe Neptun ziua este de 17 ore.

Observăm că fiecare planetă are propria valoare pentru durata unei zile, aceasta pentru că fiecare planetă din Univers se rotește cu propria ei viteză. Miliarde de lumi, fiecare cu ceasul ei, care bat în ritmuri diferite, dar toate se îndreaptă spre viitor pe o linie temporală universal valabilă.

Ființele de pe Pământ se supun zilei de 24 de ore, dar nu toate percep timpul la fel. Pentru animalele mici, care trăiesc puțin, o oră poate părea o eternitate, iar pentru cele mari și longevive, o oră poate trece într-o clipă.

Pe măsură ce Terra se rotește, zilele continuă să treacă, dictând durata sarcinii unei femei. La câteva săptămâni, corpul fătului încapă în palma mamei sale, iar ca să se formeze complet, va trece printr-o serie de evenimente perfect sincronizate în următoarele zile. Noile celule se divizează și se dezvoltă cu o viteză și o precizie uimitoare, neuronii se înmulțesc într-un ritm de circa 15 milioane pe oră. Încă din primele sale clipe, fătul are o relație biologică profundă cu timpul.

Pe măsură ce Soarele se pregătește să apună, lumina lui scade în intensitate, ritmul biologic al oamenilor se schimbă, iar ei se pregătesc instinctiv de culcare. Ritmul fiecărei zile este determinat de poziția Soarelui pe cer. Modul cum percepem timpul vine de la ceva din interior, pentru că în creier există un ceas biologic, unde anumiți neuroni se comportă ca un pendul. Se creează un ritm circadian în organism care crește și scade în intensitate, fiind

sincronizat cu rotația planetei. Acest ritm circadian influențează ritmul cardiac, nivelul de energie și hormonii.

Cât este în formare, creierul unui copilul din pântecul mamei, neavând încă un ceas intern propriu, sincronizarea sa cu planeta depinde de hormonii mamei sale. Copilul trebuie să se dezvolte complet în cele nouă luni, iar pentru aceasta mama lui are nevoie de odihnă, motiv pentru care ea alunecă ușor în tărâmul viselor. Imediat vor trece în ziua următoare, iar cea de ieri devine o amintire.

Nimic nu este ca ieri. Timpul are o singură direcție. Nu poți călători înapoi în timp, ci doar înainte, spre viitor. Această săgeată a timpului lasă însă cicatrici și schimbă tot ce există pe Pământ, ființe sau materie, chiar și dincolo de el, în fantastica imensitate a Universului. Oamenii sunt plini de cicatrici ale trecerii timpului, au răni interioare, dar și exterioare, au răni pe corp care s-au cicatrizat, cum au și răni sufletești adânci, care pot să nu treacă niciodată. Toate acestea sunt mărturii ale întâmplărilor omului, care la un moment dat pe axa timpului său putea să piară, dar acum este bine. Aceste evenimente sunt ireversibile, ele diferențiază trecutul de prezent, marchează întâmplări unice din viața omului. Asemeni omului, și Pământul este plin de cicatrici, și el a avut momentele sale grele.

Craterul din Mauritania are o vechime de 21 000 de ani, în SUA este un crater de 50 000 de ani, iar în Australia se găsește un crater cu o vechime de 142 de milioane de ani. Nu putem revedea momentul apariției acestor evenimente din trecut, dar punând aceste mari întâmplări din trecut pe o axă a timpului, putem să aruncăm o privire în trecutul îndepărtat al Pământului și al Universului,

chiar până la momentul creației lor, înainte de cratere, planete, stele și de apariția timpului.

În urmă cu 13,8 miliarde de ani, Universul nostru a fost creat în urma unei explozii colosale. În acest moment de creație a Universului s-a format spațiul tridimensional și timpul. Astfel, încă de la început, timpul și spațiul nu sunt separate, timpul este strâns legat de spațiu.

Odată cu această mare explozie, se pornește și ceasul Universului, și astfel totul este forțat să meargă spre viitor și să urmeze această direcție a timpului, care schimbă totul.

De la naștere și până la moarte, cu toții trecem prin copilărie, maturitate, îmbătrânim cu fiecare răsărit de Soare, cu toții suntem forțați să facem această călătorie prin etapele vieții în direcția trecerii timpului. Nimic nu este nemuritor în această lume fizică, totul este într-o continuă schimbare.

Pe măsură ce Universul călătorește spre viitor, stelele se vor stinge una câte una, iar Universul nostru poate avea parte de un viitor întunecat care se va întinde pe mii de milioane de ani. Timpul luminii stelare va fi urmat de cel al găurilor negre. Acești monștri se hrănesc cu rămășițele stelelor și planetelor moarte și, treptat, gravitația lor devine atât de mare încât afectează însăși țesătura Universului, distorsionând atât spațiul cât și timpul. Marginea unei găuri negre, numită *orizontul evenimentelor*, este partea în care gravitația este atât de puternică, încât însuși timpul este încetinit sau chiar oprit.

Să facem un exercițiu de imaginație: dacă aș fi pus în situația în care aș putea trece printr-o gaură neagră,

evident că voi fi prins în încheștarea acesteia unde timpul va trece cu încetinitorul. De la momentul intrării în gaura neagră și până la ieșirea din aceasta, pentru mine au trecut doar câteva minute, pe când în afara găurii negre, mii de ani au trecut. La ieșire, voi fi același eu, dar într-un viitor îndepărtat. Lumea din jurul meu a fost supusă schimbării a miilor de ani care au trecut, și astfel am călătorit în viitor. Din această perspectivă, găurile negre nu sunt altceva decât niște imense mașinării cu care se călătorește în viitor.

Nici găurile negre nu scapă de un sfârșit, pentru că într-un viitor extrem de îndepărtat, când nu vor mai exista stele sau planete de consumat, acestea vor flămânzi și, treptat, foarte încet, se vor micșora. După această etapă va fi oare sfârșitul Universului nostru?

Pe Pământ, trecerea timpului nu poate fi încetinită, iar sfârșitul se apropie pentru mulți oameni chiar în clipa aceasta. Unii oameni pot sfârși brusc socotelile cu această viață, pe când alții, cu ale lor trupuri fără putere, degradate de la atâtea suferințe, se retrag, știind că aceasta este ultima lor zi.

În timp ce trupuri zac nemișcate, planeta continuă să se învârtă. Soarele răsare aducând o nouă zi, pentru că timpul nu ne duce doar spre final, el creează și începuturi.

Au trecut deja zile, săptămâni și luni bune, iar acestea aduc schimbări profunde în viața unei femei. În pântecul ei, micuțul are trupul și creierul complet dezvoltate, iar ochii lui sunt pregătiți să vadă și această lume. Această ființă este în pântecul mamei de nouă luni, dar călătoria ei a început demult. Elementele din componența trupului